

Den mätta dagen...

Morgonljuset har ej ännu givit sig tillkänna.
Det ligger bakom och under våra kroppar
djupt rotat i en långsam rörelse,
ännu inte medvetet som liv och tid.

Ändå har vi kvar vår inneboende lust att vara,
leva ut under tysta blad och närvarande skuggor:

att finnas som tid och närvaro,
att vara som ansikten
med tydliga röster i morgonens sängar.

Nog kommer ljuset att leva vidare,
stiga upp som drömmar ur ådriga år
i den djupa skogens mitt,
där vi söker livets hemliga rörelser,
dess ljus, skugga och tröst;
dess födande moder och livgivande kropp.

Som tidens och dagen, som växer,
som roten och ådern som skälver;
på samma gång i rörelse, innesluten:

gudomlig eller inte,
som en första morgon,
då anden svävar, synligt närvarande, obehindrat,
en rörelse ur den gudomliga lungan,
en andning i barnets bröst.

Jag håller dig stilla, närvarande,
som morgonens liv och vilande dag,
en tidig uppgift, fadderlig, som en klocka,
närvarande tid och antecknade minnen.

Dagen är kommen...

den växer sig stark i märgens kåda,
som en vän, en hand, ett finger,

nu en möjlighet att se dagen återvända.

Det är rörelse, den osynliga.

Det är törst, den närvarande.

Det är du och jag
och den växande dagen,
som stiger fram ur ett liv;
en morgon som dag och tröst.

Hans-Evert Renérius

Till Karin Boye